

Πανήγυρις του οσίου Νικοδήμου του Βεροιέως του δια Χριστόν σαλού

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας

Την Δευτέρα 24 Νοεμβρίου, εορτή του οσίου Νικοδήμου του Βεροιέως του δια Χριστόν Σαλού, ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ. Παντελεήμων λειτούργησε και κήρυξε το θείο Λόγο στον πανηγυρίζοντα Ιερό Ναό Αγίων Κωνσταντίνου και Ελένης και οσίου Νικοδήμου Βεροίας στις εργατικές κατοικίες.

Ομιλία Σεβασμιωτάτου:

«Χαίροις ὑπομονῆς θησαυρός καί καρτερίας τεῖχος ἄρρηκτον», ψάλλει ὁ ἱερός ὑμνογράφος πρὸς τιμὴν τοῦ ἑορταζομένου σήμερα συμπολίτου μας ὁσίου Νικοδήμου τοῦ Βεροιέως, στὸν ὁποῖο ἔχουμε ἀφιερῶσει ἀπὸ ἐτῶν, μαζί μέ τούς ἁγίους ἰσαποστόλους Κωνσταντῖνο καί Ἑλένη, τόν ἱερό αὐτόν ναό τῆς πόλεώς μας.

Καί σήμερα, πού ἡ Ἐκκλησία μας ἑορτάζει τή μνήμη του, τόν τιμοῦμε καί ἐμεῖς κατὰ χρέος καί ἐπικαλούμεθα τίς πρεσβεῖες του καί τή χάρη του. Διότι ὁ ὁσιος Νικόδημος ἔλαβε πολλή χάρη ἀπὸ τόν Θεό, ὅπως ἀποδεικνύουν καί τά θαύματά του, κάποια ἀπὸ τά ὁποῖα ἀναφέρει ὁ βιογράφος του, ὁ ἅγιος Φιλόθεος, πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως, ὁ Θεσσαλονικεύς, ἀλλά καί ὅπως μποροῦμε νά εἰκάσουμε ἀπὸ τήν ὀσιακή βιοτή του. Καί ἔλαβε αὕτῃ τήν πλούσια χάρη ἀπὸ τόν Θεό ὡς ἀνταπόδοση τῆς δικῆς του μεγάλης ἀγάπης πρὸς Ἐκεῖνον.

Ἀγάπησε πράγματι ὁ ὁσιος Νικόδημος τόσο πολύ τόν Χριστό, ὥστε δέν ἐγκατέλειψε μόνο πλούτη καί τιμές καί δόξες ἀνθρώπινες, οἱ ὁποῖες θά τοῦ ἐξασφάλιζαν μία ἄνετη ζωὴ καί μία λαμπρὴ σταδιοδρομία, καί τίς ὁποῖες μέ μεγάλη εὐκολία θά μποροῦσε νά ἀπολαύσει χάρη στήν ἀριστοκρατική του καταγωγὴ καί τήν ἐξαίρετη μόρφωσή του, ἀλλά ἀρνήθηκε καί τόν ἴδιο τόν ἑαυτό του.

Σέ ἀντίθεση μέ τόν ἄφρονα πλούσιο τῆς εὐαγγελικῆς περικοπῆς πού ἀκούσαμε χθές, ὁ ὁποῖος ὑπολόγιζε πῶς θά κτίσει νέες ἀποθῆκες γιὰ νά φυλάξει τά ἀγαθά του καί νά ζήσει πλούσια σέ ὅλη του τή ζωή, ὁ ὁσιος Νικόδημος ἐγκατέλειψε τά πάντα, ἐγκατέλειψε καί τή φροντίδα ἀκόμη γιὰ τόν ἑαυτό του. Τό μόνο πού τόν ἀπασχολοῦσε ἦταν νά βοηθήσει τούς ἀνθρώπους πού εἶχαν παρεκκλίνει ἀπὸ τόν δρόμο τοῦ Θεοῦ, ἀπὸ τόν δρόμο τῆς ἠθικῆς, ἀδιαφορώντας ἐάν μέ τόν τρόπο αὐτό ἔθετε σέ κίνδυνο τόν ἑαυτό του καί τόν ἐξευτέλιζε στά μάτια τῶν ἀνθρώπων, ἀκόμη καί τῶν συμμοναστῶν του, οἱ ὁποῖοι δέν μποροῦσαν νά κατανοήσουν ὅτι ἡ συμπεριφορὰ τοῦ ὁσίου Νικοδήμου ἦταν ἔκφραση τῆς ἀσκητικῆς του διαγωγῆς καί τῆς ἐκουσίας ταπεινώσεώς του χάρη τοῦ Χριστοῦ, ὅπως γράφει καί ὁ πρωτοκορυφαῖος ἀπόστολος Παῦλος γιὰ τούς ἀποστόλους: «ἡμεῖς μωροὶ διὰ Χριστόν ... ὡς περικαθάρματα τοῦ κόσμου ἐγενήθημεν, πάντων περίψημα».

Γι' αὐτό καί ὑπέμενε μέ καρτερία καί ὑπομονή, ὅπως σημειώνει ὁ ἱερός ὑμνογράφος, καί τίς λοιδορίες καί τούς ἐξευτελισμούς, χωρίς νά ἀποκαλύπτει τήν ἀλήθεια καί στερηθεῖ τόν μισθό τῆς ἀσκήσεώς του ἀπὸ τόν Θεό, χάρη τοῦ ὁποῖου τά ὑπέμενε.

Καί ἔτσι ἔφθασε μέχρι τοῦ σημείου, ὅταν κάποια ἡμέρα ἐπέστρεψε τραυματισμένος στό μοναστήρι του, στή μονή Φιλοκάλλου στή Θεσσαλονίκη, οἱ συμμοναστές του δέν ἐπέτρεψαν τήν εἴσοδο καί δέν τόν περιποιήθηκαν. Καί ὅταν πέθανε, τόν ἔθαψαν ἔξω ἀπὸ τή Μονή, ἀφήνοντας, χωρίς νά τό γνωρίζουν, στὸν Θεό νά ἀποκαλύψει σέ

ποιά μέτρα αγιότητος εἶχε φθάσει ὁ ἀδελφός τους, τόν ὁποῖο ἐκεῖνοι χλεύαζαν καί κατηγοροῦσαν, μέ τήν εὐωδία τοῦ ἱεροῦ του λειψάνου καί τά θαύματα πού ἐπιτελοῦσε.

Ὁ τρόπος αὐτός τῆς ἀσκήσεως πού ἐπέλεξε ὁ ὅσιος Νικόδημος καί τόν ἔκανε νά κατακτήσει τόν θησαυρό τῆς ὑπομονῆς εἶναι βεβαίως ὁ δύσκολος δρόμος, τόν ὁποῖο ἐλάχιστοι μποροῦν νά βαδίσουν, γιατί προϋποθέτει μεγάλη ταπείνωση καί ἀπόλυτη νέκρωση τοῦ ἑαυτοῦ μας. Ὅμως αὐτό δέν σημαίνει ὅτι καί ἐμεῖς πού δέν διαθέτουμε αὐτές τίς προϋποθέσεις δέν μποροῦμε καί δέν πρέπει νά ἀσκούμεθα στήν ὑπομονή, καθώς ἡ ὑπομονή εἶναι μία ἀρετή μεγάλης ἀξίας, σύμφωνα μέ τούς λόγους τοῦ Κυρίου μας «ὁ ὑπομείνας εἰς τέλος οὗτος σωθήσεται», ἀλλά καί «ἐν τῇ ὑπομονῇ κτήσασθε τάς ψυχάς ἡμῶν».

Εἶναι μεγάλη ἀρετή, ἀφενός γιατί καί προϋποθέτει τήν ταπείνωση καί μᾶς ἀσκεῖ στήν ταπείνωση, καθώς κανείς ἐγωιστής δέν μπορεῖ νά ὑπομείνει οὔτε τίς δοκιμασίες οὔτε τούς πόνους οὔτε τίς ἀσθένειες οὔτε τίς ἀδικίες καί τίς συκοφαντίες, γιατί θίγεται ὁ ἐγωισμός του, γιατί πιστεύει ὅτι ὅλα αὐτά τόν ἀδικοῦν καί τόν μειώνουν καί δέν θά ἔπρεπε νά συμβαίνουν σ' αὐτόν.

Εἶναι ὅμως ἀφετέρου μεγάλη ἀρετή ἡ ὑπομονή γιατί μᾶς ἀσκεῖ καί στήν ἐγκράτεια, στήν ἐγκράτεια τῆς ὀργῆς, τοῦ θυμοῦ, τῆς μεμψιμοιρίας, καί μᾶς καθοδηγεῖ νά εὐχαριστοῦμε περισσότερο τόν Θεό καί νά ἐμπιστευόμαστε στά χέρια του τή ζωή μας.

Ἄς προσπαθήσουμε νά οἰκειωθοῦμε καί ἐμεῖς αὐτή τή μεγάλη ἀρετή, μιμούμενοι τόν ὅσιο Νικόδημο, γιά νά βροῦμε ἔλεος καί χάρη ἀπό τόν Θεό καί νά κερδίσουμε τή σωτηρία μας.

